

«Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν».

Μέ αυτή τήν προτροπή ὁλοκληρώνει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος τήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς χριστιανούς τῶν Κολοσσῶν, ὅπως ἀκούσαμε στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα.

Δέσμιος γιά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, πού κήρυττε μέ ζῆλο, ζητᾷ ἀπό τοὺς Κολοσσαεῖς νά τόν θυμοῦνται στή δοκιμασία πού ὑπομένει καί νά παραδειγματίζονται ἀπό αὐτήν καί γιά τή δική τους ζωή.

Μαζί του βρίσκονται πολλοί μαθητές καί συνέκδημοί του καί μεταξύ αὐτῶν καί ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὁ ἱατρός, τή μνήμη τοῦ ὁποίου τιμᾷ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τόν ἀναφέρει ὄχι μόνο μέ τήν ιδιότητα τοῦ ἱατροῦ, ἀλλά καί δείχνοντας τήν ἀγάπη του στό πρόσωπό του, χαρακτηρίζοντάς τον ἀγαπητό.

Ἡ ἀγάπη αὐτή ἦταν προφανῶς ἀμοιβαία, διότι ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἦταν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συντρόφευσε τόν μεγάλο ἀπόστολο σέ πολλές περιοδεῖες του ἀλλά καί συγκακοπάθησε μαζί του, ὅταν τό πλοῖο μέ τό ὁποῖο ταξίδευαν ναυάγησε, καί ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος βρέθηκε στή φυλακή.

Ἡ συναναστροφή αὐτή τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο δέν τοῦ δίδαξε μόνο πολλά, ἀλλά καί τόν κατέστησε αὐτόπτη μάρτυρα τῶν κόπων καί τῶν πόνων τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος γιά νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί τοὺς ὁποίους ἀποτύπωσε στή συνέχεια στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», διδάσκοντας καί ἐμᾶς αὐτό πού ἀκούσαμε νά συστήνει σήμερα στοὺς Κολοσσαεῖς ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν».

Σήμερα ὅμως ἡμέρα τῶν Ἐλευθερίων τῆς πόλεώς μας, μνημονεύουμε ἐκτός τῶν δεσμῶν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας τήν ὁποία ὑπέμειναν οἱ πρόγονοί μας ἐπὶ 500 καί πλέον χρόνια. Μιᾶς δουλείας σέ ἓναν ἀλλόθρησκο καί βάρβαρο κατακτητή, πού μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νά τοὺς ἐξαναγκάσει νά ξεχάσουν καί τή γλώσσα τους καί τήν ἱστορία τους καί τήν πίστη τους, ὥστε εὐκολα στή συνέχεια νά ἀφομοιωθοῦν μαζί του καί νά μὴν ἐπιδιώξουν ποτέ τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνεξαρτησία τους.

Ὅμως οἱ πατέρες μας ὑπέμειναν τή σκλαβιά μέ πίστη στόν Θεό καί μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κάποια ἡμέρα θά ἐλευθερωθοῦν καί πάλι.

Καί δέν ἤλπιζαν μόνο ἀλλά καί ἀγωνίσθηκαν γιά τήν ἐλευθερία τους, ἐπαναστατώντας μαζί μέ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες, ἀλλά καί δίνοντας τόν δικό τους ἀγῶνα, τόν Μακεδονικό ἀγῶνα, γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τήν ξένη κατοχή.

Καί ὁ Θεός ἄκουσε τίς προσευχές τους, εἶδε τά δάκρυά τους καί μᾶς χάρισε τήν ἐλευθερία, σάν σήμερα, στίς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1912. Τήν ἡμέρα αὐτή ὁ ἐλληνικός στρατός πού πολεμοῦσε γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀλλά καί ἀπὸ ἐκείνους πού ἐπεδίωκαν τήν προσάρτησή της στή σφαῖρα τῆς ἐπιρροῆς τους, εἰσῆλθε νικητής στήν πόλη μας.

Γι' αὐτό καί δοξάζουμε σήμερα τόν Θεό, ἐδῶ στόν ναό τῆς Παναγίας, ὅπου ἔσπευσαν καί οἱ πατέρες μας γιά νά χτυπήσουν χαρμόσυνα τίς καμπάνες, ὅταν πληροφορήθηκαν τήν εἴσοδο τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ στήν Ἀλεξάνδρεια, ἀλλά καί γιά νά ψάλλουν ὕμνους δοξολογίας καί εὐχαριστίας πρὸς τόν Θεό πού τοὺς χάρισε τήν ποθητή ἐλευθερία.

Τιμούμε όμως και εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας και προς τους γενναίους αγωνιστές, τους στρατιώτες μας που συστρατεύθηκαν στον δύσκολο αυτό αγώνα για να ελευθερώσουν την Μακεδονία μας και να την ενώσουν με το ελεύθερο ήδη ελληνικό κράτος, χωρίς να υπολογίσουν ούτε κόπους ούτε θυσίες ούτε στερήσεις ούτε την ίδια τους ακόμη ζωή.

Η αγάπη τους για την πατρίδα και τους σκλαβωμένους αδελφούς τους λειτουργούσε ως κίνητρο για να πολεμούν προσσηλωμένοι στον στόχο τους που δεν ήταν άλλος παρά η απελευθέρωση της Μακεδονίας.

Μνημονεύουμε την υπέροχη θυσία τους. Υποκλινόμαστε στο μεγαλείο της ψυχής τους και στη γενναιότητά τους και τους εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας.

Για να έχει όμως νόημα η ευγνωμοσύνη μας θα πρέπει η δική τους προσφορά και η δική τους θυσία να αποτελεί παράδειγμα και για έμάς. Παράδειγμα ανδιοτελοῦς αγάπης για την πατρίδα αλλά και θυσίας για το δίκαιο και την ελευθερία. Γιατί ούτε το δίκαιο ούτε η ελευθερία είναι αυτόνομα στον κόσμο μας.

Πρέπει οι άνθρωποι να τα διεκδικούμε και να μην τα κατσπαταλούμε. Και για να τα διεκδικούμε θα πρέπει να εμφορούμεθα πρωτίστως από ανδιοτελή αγάπη για την πατρίδα και τους συμπολίτες μας, να εμφορούμεθα από πνεῦμα θυσίας και προσφοράς, από πνεῦμα υπακοῆς στα κελεύσματα της πατρίδος.

Μόνο έτσι θα φανοῦμε αντάξιοι τῶν αγώνων και τῆς θυσίας τῶν πατέρων μας, αντάξιοι και τῆς ελευθερίας που μᾶς χάρισαν και απολαμβάνουμε σήμερα μνημονεύοντας τή δική τους θυσία.